

man i Stedet for at ville nedbringe Udgifterne foreslaar Forhøjelser, er noget vanskeligt at forstaa. Det Tab, som Industrien og Landbruget er ude for i Aar, skal nok mærkes paa Skatteindtægten. Der er et økonomisk Tryk, som for Øjeblikket mærkes stærkt af den største Del af den danske Befolkning.

Nu kunde jeg godt tænke mig, at den højtærede Minister vilde sige: Det er godt nok, at der kaldes paa Pristald, men er det blevet til Virkelighed? Dertil vil jeg straks sige: Ja, i hvert Fald delvis; for mange Industriens Vedkommende — jeg taler med Erfaring — gælder det, at Priserne fra Fabrikkerne er nedsat fra 15 til 40 pCt. Om Detailhandlerne er fulgt fuldstændig med, skal jeg ikke kunne sige, men i hvert Fald: ogsaa der er Priserne betydelig nedsat, og jeg er ganske overbevist om, at de er nødt til efterhaanden at følge med. Vi ved da ogsaa, at de nødvendigeste Artikler som Kul, Margarine og Kolonialvarer alle sammen er faldet i Pris; det skal for øvrigt ogsaa nok vise sig paa Pristallet, naar det kommer frem.

Udgifterne til Aldersrenteloven blev, som det er blevet omtalt her, i 1922 beregnet til ca. 60 Mill. Kr. Jeg gjorde den Gang opmærksom paa, at nogen sikker Beregning kunde ikke foretages. I Aar er Staten og Kommunerne oppe paa henved 72 Mill. Kr., og, som jeg sagde før: en større Belastning taaler hverken Staten eller Kommunerne; skal vi højere op, mener jeg ligesom det ærede Medlem, der talte for Venstre (Bækgaard), at saa maa den kombineres med en almindelig Folkeforsikring. Der er jo nedsat en Kommission eller et Udvalg, hvad man vil kalde det, for at overveje Forsikringstanken. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om der kan siges noget om, hvor langt Kommissionen er fremme med sit Arbejde. Det gode ved Forsikringsvejen er, synes jeg, at der ydes Hjælp til Selvhjælp. Det maa efter min Mening være en stor Tilfredsstillelse for enhver at kunne sige, at han selv har bidraget noget til den Aldersrente, han oppebærer, fremfor slet ikke at have bidraget direkte dertil. Jeg er derfor overbevist om, at Forsikringstanken efterhaanden vil skabe sig flere Venner, end den allerede har. Jeg er overbevist om, at der selv indenfor det Parti, den højtærede Minister tilhører — jeg kan for Resten tilføje, at jeg ved det — er mange, som mener, det vil være den rigtige Vej at gaa. Jeg sigter særlig til større Kommuner, der, efterhaanden som Skatteprocenten er steget, er blevet klare over,

at der maa findes andre Veje. Foreløbig synes jeg ikke, der kan findes andet og bedre end Forsikringsvejen. De unge kan efter min Mening godt tilskyde noget til Betryggelse af deres Alderdom fremfor mange Gange at give Penge ud til Ting, vi mener ikke er særlig paakrævet. Al Begyndelse er svær, som man siger, og der er naturligvis ogsaa Vanskeligheder ved Forsikringsvejen, det skal jeg villigt indrømme; men lige saa vel som den har kunnet vinde frem i andre Lande, maa den kunne vinde frem her. Det er jo saaledes — deri er jeg enig med den ærede Ordfører for Venstre —, at Menneskeværk ikke er fuldkomment, og det er maaske Aldersrenteloven heller ikke. Det er derfor en Selvfølge, at mit Parti gerne vil være med til at overveje, om der maaske kunde være Grund til at foretage Ændringer, men saaledes, at der ikke sker nogen Forandring i det finansielle Resultat, det vil med andre Ord sige, at Loven af 1922 økonomisk maa hvile i sig selv i hvert Fald i Øjeblikket; at udvide dens Rammer mener vi ikke vil være forsvarligt, i hvert Fald ikke paa det nuværende Tidspunkt.

Da det allerede er bebudet, at Lovforslaget skal henvises til Udvalg, er der mindre Grund til at komme udførligt ind paa dets Indhold, og jeg skal da kun gøre et Par Bemærkninger til enkelte af de foreslaaede Ændringer. Jeg vil nævne § 1, 2det Stykke. Naar Alderen er sat til 65 Aar, bør man ikke vilkaarligt eller efter Skøn forlade dette Princip. Saaledes som Loven af 1922 er affattet, aabnes der Mulighed for, at den 60-aarige kan faa Aldersrente, idet Loven af 1922 indeholder følgende Bestemmelse: „Undtagelsesvis kan dog Kommunalbestyrelsen, i København et af Kommunalbestyrelsen hertil nedsat Udvalg paa mindst 5 Medlemmer, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, og naar mindst tre Fjerdedele af Kommunalbestyrelsen, henholdsvis Udvalget, stemmer derfor, med Indenrigsministerens Samtykke træffe Bestemmelse om, at en Person allerede efter det fyldte 60de Aar skal nyde Aldersrente... efter Reglerne for 65-aarige“. Der er altsaa Mulighed derfor, men selvfølgelig er der nogle Kauteler, det maa der være, ellers vilde man let komme ind paa, at det blev almindeligt, at Folk paa 60 Aar fik Aldersrente. Der skal altsaa foreligge særlige Omstændigheder, som skal prøves af Kommunalbestyrelsen, og hvis der er tre Fjerdedele, som stemmer derfor, kan vedkommende faa Aldersrente, for saa vidt Indenrigsministeren giver sit Samtykke dertil. Jeg er overbevist om, at naar en Person, Kvinde